

Program:

1. Jan Sebastian Bach – Koncert Włoski F-dur BWV 971

Allegro
Andante
Presto

J. S. Bach (1685-1750) – niemiecki kompozytor i organista, przedstawiciel epoki baroku, twórca wszechstronny, pisał dzieła orkiestrowe, wokalne – instrumentalne oraz na instrumenty solowe. Bach wprowadził wiele nowych form muzyki instrumentalnej. Jedną z nich jest napisany w roku 1735 *Koncert Włoski* na instrument solowy bez towarzyszenia orkiestry. W swojej strukturze nie odbiega on od typowej formy koncertu. Złożony jest z trzech kontrastujących ze sobą części. I część utrzymana w umiarkowanym tempie *Allegro* ma charakter majestatyczny, II – *Andante* to muzyka pełna kontemplacyjnej zadumy, III – *Presto* to żywiołowy, pełny charakterystycznej dla muzyki Bacha motoryki finał.

2. Fryderyk Chopin – Ballada g-moll op. 23

F. Chopin (1810-1849) – polski kompozytor i pianista doby romantyzmu, którego twórczość wyrasta z dwóch źródeł – polskiej tradycji muzycznej i stylu brillant charakteryzującego się rozbudowanymi partiami popisowymi i odcinkami o charakterze kantylenowym, sentymentalnym.

Ballada g-moll (1833) to kompozycja pełna kontrastów wyrazowych, w której fragmenty liryczne, pełne melancholii i zadumy przeplatają się nieustannie z żywiołowymi, prowadzącymi do dramatycznego w swoim charakterze finału.

3. Fryderyk Chopin – Etiuda h-moll op. 25 nr 10

Etiuda h-moll (1835) to utwór wymagający wielkiej sprawności technicznej i sztuki pianisty, którego skrajne części o niezwykle burzliwym charakterze kontrastują z pełną liryzmą częścią środkową.

4. Claude Debussy – Etiuda „Pour les Sixtes”

C. Debussy (1862-1918) – kompozytor francuski, główny reprezentant impresjonizmu, będącego muzycznym odbiciem tego kierunku w malarstwie. Zamierzeniem impresjonistów było oddanie ulotnych wrażeń powstających z kontaktu z przyrodą lub fenomenów natury, za pomocą środków muzycznych takich jak barwa i brzmienie instrumentów. Znakomitym przykładem tego nurtu jest *Etiuda „ Pour les Sixtes”* (1915)

5. Johannes Brahms – Rapsodia Es-dur op. 119 nr 4

J. Brahms (1833-1897) – kompozytor niemiecki epoki romantyzmu. W twórczości Brahmsa elementem pierwszoplanowym jest melodyka, pełna zarówno śpiewnej kantyleny i charakterystycznych zwrotów rytmicznych, jak i silnych kontrastów i urozmaiconej rytmiki. *Rapsodia Es-dur* (1892) to jeden z utworów fortepianowych, w których Brahms uzyskuje niezwykle nasycenie brzmienia poprzez przeniesienie niektórych środków charakterystycznych dla symfonicznej muzyki orkiestrowej, takich jak zdwojenia interwałów, kontrasty odległych rejestrów czy rozległe układy akordów.

Marcin Rudziński – fortepian

kierownictwo artystyczne – prof. Andrzej Zieliński

Marcin Rudziński – absolwent Zespołu Państwowych Szkół Muzycznych im. Karola Szymanowskiego w Warszawie. Student I roku Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie prof. Bronisławy Kawalla. Uczestniczył w wielu Mistrzowskich Kursach Pianistycznych, m. in. w Białymstoku, Zakopanem i Słupsku pracując pod kierunkiem takich profesorów jak: Bronisława Kawalla i Mishiko Kazuya-Ohno. Koncertował w Warszawie (w Pałacu Szustra, Teatrze Stanisławowskim, Pałacu na Wodzie), Zakopanem (w Atmie – willi Karola Szymanowskiego) oraz w Sali koncertowej Akademii Muzycznej w Białymstoku.